Illés György

A királynő árulása

részlet a Zách Feliciánról készülő regényből

A királyné kék szeme nyugtalanul csillogott. Szobájában a viaszgyertyák reszkető fényében a fiatal herceg nem tudta leplezni izgatottságát; ujjaival szinte dobolt az asztallap halványsárga elefántcsont berakásán.

Erzsébet arca komoly volt és engesztelhetetlen.

– Nem tudod, mit beszélsz, Kázmér! – mondta csaknem kiáltva. – Ha atyánk meghal, Te leszel Lengyelország királya. III. Kázmér! Te vagy az utolsó férfi a családunkból. Lehet, hogy az utolsó Piast a lengyel trónon. Te nem veheted feleségül egy magyar nemesnek a lányát. Neked királyi családból kell feleséget választanod! Ilyen lányt kell magad mellé ültetned a trónra!

– De én ezt a Klárát szeretem!

– Majd elfelejted. Egy királyi herceg…

– Fejezd be, néném, kérlek!

– Válogathatsz az udvarhölgyek között. Hallottam, mondták, hogy egyik udvarhölgyem úgy sóhajtott fel: „Bárcsak az én kezemet fogta volna meg Kázmér herceg!" Boldog lesz, ha ránézel, aztán még előkelőbb családból is való, mint Klára.

– De én ezt a Klárát szeretem – ismételte Kázmér. – Belebetegszem, ha nem szerethetem…

Erzsébet értetlenül nézte az öccsét, akinek az arcát megtüzesítette a belső láng lobogása. Homlokát üvegfényű verejték lepte el, majd bőrének vöröse agyagszínűre sápadt, mintha nagybeteg lett volna. A hangjának érdesen követelő lett a lejtése, ahogy a nővérére nézve mondta:

– Te vagy a királyné! Én király leszek! Mi olyan magasan trónolunk, hogy ha le akarunk szállni trónusunkról az alattvalók közé, csak olyanok vagyunk, mint a görögök főistene, Zeusz, aki gyakran keresett édes kalandot a halandók között.

– Nem ismerem a görög főistent, sem a kalandjait – válaszolta a királyné megzavarodva. – Nem szeretnék vétkezni vallásom parancsainak megsértésével.

– Majd meggyónod! – kiáltotta a herceg, mert megérezte nővére hangjában a habozást.

Erzsébet elsápadt, szája széle megremegett.

– Te nem ismersz engem! – folytatta a herceg. – Nem akarhatod, hogy belepusztuljak a vágyakozásba – tette hozzá valódi, emésztő gyötrelemmel, és eltorzult az arca. – A testvérem vagy! – kiáltotta döntő érvként.

Nézte nővére fehér arcán a sárga gyertyaláng fényének játékát. Az elmosódott, kékes árnyékokat a szeme alatt, kerek, puha állát, élesen rajzolt szemöldökét, az ajka körül tétovázó ráncok gyűrődéseit.

– Hogyan tervezted? – kérdezte a királyné beleegyezően, és lehajtotta a fejét.

Kázmér diadalmasan ugrott fel, és megcsókolta nővére homlokát.

– Én láttam Klára szemében, hogy nem idegenkedik tőlem, csak mások előtt játszotta a sértődöttet. Ne félj! Ha egyedül leszünk, odaadó lesz! – mondta, és önhitten felnevetett.

***

A húsvét a bűnbánat és a böjt ideje, de vasárnap már nincs böjt. A tájra napfény csordult, a kert tavaszi párákat lehelt. Szent György havának utolsó előtti hete volt. Az udvari kápolna tornyában misére kondult a harang.

Erzsébet királyné bokáig érő, fekete bársony ünneplő szoknyájában lépkedett a kápolna felé. Felsőtestén könnyű, nyári subácska feszült, fején bogláros főkötő díszlett. Udvarhölgyei közül csak Zách Klára kísérte, aki új, vörös bársonyszoknyában, ujjas hacukában büszkén lépkedett úrnője mellett, már azért is, mert kiválasztott leányként, egyedül kísérhette a királynét.

Korán érkeztek, és elhelyezkedtek a legelső sorban. A plébános még a mise előtti kézmosást sem végezte el, amikor a királyné nyugtalanul keresgélni kezdett bársonytáskájában.

– Jaj, Klára, szaladj vissza a szobámba! Ott felejtettem az olvasómat a bal sarokban, ahol az asztalkán a patikaládámat találod. Odatettem, aztán megfeledkeztem róla.

Klára fejet hajtott, és nyomban kisietett a kápolnából. Csaknem rohant a palota belső ajtajához. Benyitott Erzsébet szobájába, jobbra kitárta az ajtót, de még az asztalkához sem ért, amikor az ajtó, amelyet akaratlanul a hercegre hajtott, hirtelen becsukódott. Csak a zár kattanására fordult meg ijedten, majd Kázmér herceg undok mosolyát látva felsikoltott. Ezt a kétségbeesett sikolyt azonban nem hallotta senki sem.